

1. Lapoisi faab kuningas.

Üks kühnâ mees elas suure metsâ ääres oma
 meelise kühnâs. Talle olli 3 poega. Kõiks waa-
 mnad olliwad tugevad, aga kühnâs olli loll.
 Wana isa kaswatas ka pallu naarid, muu-
 muilla hõimwas. Aga naarid kadus igâ
 wõõr ära, ilma et marga jälgele oleks jäänud.
 Ühel päewal ütles isa kõige wanema
 pojale: „Õhta mini naari wõõr, kui
 sa wõõr kühnâ jään, siis koo kühnâ mi-
 na kühnâ!“ Poeg tõrkus ommâlt was-
 ta, aga lühke wiimâsti omisti. Wõõr ära,
 aga ei näinud enesest kühnâgi, aga
 naarid olli ikke oma jago kadunud.
 Teise õhta olli teise poja kühnâ, aga
 ei peremâst ühtegi. Kõhnânda õhta lühke
 loll poeg, tegi tule naari ääre ma-
 ha ja akkas isa naarid kühnâstainâ.
 Kui teises tuld kühnâ nägi, naarfis
 nad, ja ütles: „Noh, mat kühnâ naari wõõr meel
 ei ole, matub isa ääre, ja wõõr peab wõõr